

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze projednal ve veřejném zasedání konaném dne 20. ledna 2022 v senátu složeném z předsedy JUDr. Ladislava Koudelky, Ph.D. a soudců JUDr. Renaty Humpové a Mgr. Daniely Dubné odvolání obžalovaných a) [REDAKCE] a b) právnické osoby BENET - MB a.s., IČO 254 83 170, podaná proti rozsudku Okresního soudu v Mladé Boleslavi, číslo jednací 4 T 91/2021 - 627, ze dne 15. října 2021, a rozhodl

takto:

Podle § 258 odstavec 1 písmeno d), 2 trestního řádu se v napadeném rozsudku ruší výrok o trestu propadnutí věci ve vztahu k obžalované právnické osobě a znovu se podle § 259 odstavec 3 trestního řádu rozhoduje tak, že se obžalované BENET - MB a.s. , IČ 25483170 se sídlem Praha 9 — Horní Počernice, Do Čertous 2622/14

ukládá trest propadnutí věci podle § 70 odstavec 2 písmeno a) trestního zákoníku ve vztahu k 76 kusům ALU disků, a to konkrétně:

- 12 kusů typu "Geneva" barvy Silver, typové číslo dílu - 654 071 497F 8Z8,
- 20 kusů typu "Geneva" barvy Black metallic, typové číslo dílu - 654 071 497E FL8,
- 20 kusů typu "Geneva" barvy Antracit metallic, typové číslo dílu - 654 071 497G HA7 a
- 24 kusů typu "Messa" barvy Silver, typové číslo dílu - 654 071 497C 8Z8.

Podle § 256 trestního řádu se odvolání obžalovaného [REDAKCE] zamítá.

Odůvodnění

1. Rozsudkem Okresního soudu v Mladé Boleslavi byl obžalovaný [REDAKCE] ad 1) uznán vinným jednak přečinem porušení práv k ochranné známce a jiným označením dle § 268 odst. 1 trestního

Shodu s prvopisem potvrzuje Ivana Horová

zákoníku, jednak přečinem porušení chráněných průmyslových práv dle § 269 odst. 1, odst.

2 písm. a) trestního zákoníku, kterého se dle skutkových zjištění prvního soudu dopustil tím, že jako člen představenstva společnosti BENET - MB a.s., IČO 254 83 170, v místě provozovny na adrese Pražská čp. 118, Mladá Boleslav — Bezděčín v době od 27. 1. 2020 do 25. 5. 2020, rozhodl o prodeji 200 kusů ALU disků na motorová vozidla, které byly baleny v papírových krabicích hnědé barvy s nalepeným bílým papírovým štítkem neoprávněně obsahující jednak vyobrazení loga "okřídlený šíp", slovní ochrannou známku "SKODA" a také popis a typové číslo dílu originálního příslušenství společnosti Skoda Auto a.s., přičemž společně s diskem byl v krabici přiložený leták uvádějící informace jak o disky pečovat, který také neoprávněně obsahoval vyobrazení loga "okřídlený šíp", slovní ochrannou známku "SKODA" a také popis a typové číslo dílu originálního příslušenství společnosti Skoda Auto a.s., kdy se jednalo o 4 typy ALU disků o rozměru 6,5x17" 5x100 a to "Geneva" barvy Silver, "Geneva" barvy Black metallic, "Geneva" barvy Antracit metallic a "Messa" barvy Silver, vyrobené společností Jian Sin Industrial Co, LTD, z Taiwanu, kdy tyto ALU disky prodal, ačkoliv věděl, že tyto konkrétní ALU disky, nebyly společností Skoda Auto a.s., po provedených zkouškách, schváleny jako originální díl k uvedení na trh, a tedy že společnost Skoda Auto a.s. jako vlastník ochranné známky a vlastník průmyslového vzoru nedala souhlas k jejich užití a k jejich prodeji, kdy tak svým jednáním neoprávněně zasáhl do zákonem chráněných práv k registrované obrazové ochranné známce "okřídlený šíp" a také slovní ochranné známce "SKODA" registrovaných u Úřadu průmyslového vlastnictví ČR, jejichž vlastníkem je Skoda Auto a.s. a zároveň neoprávněně zasáhl do zákonem chráněných průmyslových vzorů, a to prostřednictvím samotného tvaru prodáváných ALU disků, registrovaných u úřadu Evropské unie pro průmyslové vlastnictví (EUIPO) tvaru "Messa" a "Geneva", pro vlastníka Skoda Auto a.s. a tímto jednáním porušil výlučné právo vlastníka ochranné známky užívat ochrannou známku ve spojení s výrobky nebo službami, pro něž je chráněna dle § 8 odst. 1, 2 písm. a) zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách, v platném znění a rovněž porušil výlučné právo vlastníka průmyslového vzoru užívat průmyslový vzor, bránit třetím osobám užívat jej bez jeho souhlasu a poskytnout souhlas s užíváním průmyslového vzoru jiným osobám dle § 19 odst. 1 zákona č. 207/2000 Sb. o ochraně průmyslových vzorů, v platném znění, čímž způsobil poškození společnosti Skoda Auto a.s., IČO 001 77 041, sídlem tř. V. Klementa č. p. 869, Mladá Boleslav, přesněji nevyčíslenou újmu, zejména na dobré pověsti kvality výrobků a příslušenství Skoda auto a.s.. Za tyto přečiny byl odsouzen k úhrnnému peněžitému trestu ve výměře 100 denních sazeb po 400 Kč, tedy celkem 40 000 Kč.

2. Obžalovaná právnická osoba byla pod bodem 2) uznána vinnou jednak přečinem porušení práv k ochranné známce a jiným označením dle § 268 odst. 1 trestního zákoníku, jednak přečinem porušení chráněných průmyslových práv dle § 269 odst. 1, odst. 2 písm. a) trestního zákoníku, kterého se dle skutkových zjištění prvního soudu dopustila tím, že v době od 27. 1. 2020 do 25. 5. 2020 v místě provozovny na adrese Pražská čp. 118, Mladá Boleslav - Bezděčín společnost BENET - MB a.s., s předmětem podnikání Výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až

3 živnostenského zákona, která se zabývá prodejem příslušenství a náhradních dílů na motorová vozidla prostřednictvím svého statutárního zástupce, člena představenstva [REDAKCE], narozeného [REDAKCE], který jednal v zájmu společnosti, když činil kroky v souvislosti s realizací podnikatelské činnosti společnosti a v její prospěch s cílem získat prodejem níže uvedených věcí finanční prostředky a který rozhodl o prodeji 200 kusů ALU disků na motorová vozidla, které byly baleny v papírových krabicích hnědé barvy s nalepeným bílým papírovým štítkem neoprávněně obsahující jednak vyobrazení loga "okřídlený šíp", slovní ochrannou známku "SKODA" a také popis a typové číslo dílu originálního příslušenství značky Skoda Auto a.s., přičemž společně s diskem byl v krabici přiložený leták uvádějící informace jak o disky pečovat, který také neoprávněně obsahoval vyobrazení loga "okřídlený šíp", slovní ochrannou známku "SKODA" a také popis a typové číslo dílu originálního příslušenství spol. Škoda Auto a.s., kdy se jednalo o 4 typy ALU disků o rozměru 6,5x17" 5x100 a to "Geneva" barvy Silver, "Geneva" barvy Black metallic, "Geneva" barvy Antracit metallic a "Messa" barvy Silver, vyrobené společností Jian Sin Industrial, z Taiwanu, kdy tyto ALU disky prodala, ačkoliv

█, její statutární zástupce, člen představenstva, věděl, že tyto konkrétní ALU disky nebyly společností Škoda Auto a.s., po provedených zkouškách, schváleny jako originální díl k uvedení na trh a tedy že společnost Škoda Auto a.s., jako vlastník ochranné známky a vlastník průmyslového vzoru nedala souhlas k jejich užití a k jejich prodeji, kdy tak svým jednáním neoprávněně zasáhla do zákonem chráněných práv k registrované obrazové ochranné známce "okřídlený šíp" a také slovní ochranné známce "ŠKODA" registrovaných u Úřadu průmyslového vlastnictví ČR, jejichž vlastníkem je Škoda Auto a.s. a zároveň neoprávněně zasáhla do zákonem chráněných průmyslových vzorů, a to prostřednictvím samotného tvaru prodávaných ALU disků, registrovaných u úřadu Evropské unie pro průmyslové vlastnictví (EUIPO) tvaru "Messa" a "Geneva", pro vlastníka Škoda Auto a.s. a tímto jednáním porušila výlučné právo vlastníka ochranné známky užívat ochrannou známku ve spojení s výrobky nebo službami, pro něž je chráněna dle § 8 odst. 1, 2 písm. a) zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách, v platném znění a rovněž porušila výlučné právo vlastníka průmyslového vzoru užívat průmyslový vzor, bránit třetím osobám užívat jej bez jeho souhlasu a poskytnout souhlas s užíváním průmyslového vzoru jiným osobám dle § 19 odst. 1 zákona č. 207/2000 Sb., o ochraně průmyslových vzorů, v platném znění, čímž jednáním svého statutárního zástupce, které je jí třeba přičítat, způsobila poškození společnosti Škoda Auto a.s., IČO 001 77 041, sídlem tř. V. Klementa č. p. 869, Mladá Boleslav, přesněji nevyčíslenou újmou, zejména na dobré pověsti kvality výrobků a příslušenství Škoda auto a.s.. Za tyto přečiny byla podle § 269 odst. 2 trestního zákoníku, § 18 odst. 1, 2 zákona o trestní odpovědnosti právnických osob a řízení proti nim, § 68 odst. 1, 3 věty první trestního zákoníku za užití § 43 odst. 1 trestního zákoníku odsouzena k úhrnnému peněžitému trestu ve výměře 100 denních sazeb po 1 000 Kč, tedy celkem 100 000 Kč. Dále jí byl dle § 70 odst. 1 trestního zákoníku uložen trest propadnutí věci, a to celkem 76 kusů ALU disků ve výroku napadeného rozsudku konkretizovaných. Podle § 229 odst. 1 trestního byla poškozená společnost ŠKODA AUTO a.s., odkázána s uplatněným nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

3. Obžalovaný █ i obžalovaná právnická osoba podali proti rozsudku v zákonné lhůtě odvolání směřované již do výroku o vině. Naplnění subjektivní stránky úmyslného trestného činu, kterého se měli dopustit oba obžalovaní, je dovozována z údajného jednání obžalovaného █, který měl podle nalézacího soudu bez důvodných pochybností jednat při prodeji ALU disků s vědomím, že poškozená společnost ŠKODA AUTO a.s. nedala souhlas k prodeji daného modelu ALU disků na území ČR. S tímto závěrem soudu I. stupně se obžalovaní nemohou ztotožnit. Ze skutkových zjištění vyplývajících z dokazování je evidentní, že obžalovaný █ se uvedeného jednání dopustil v omylu či na základě okolností, které nemohl rozumně předpokládat, a že v daném případě nemohla být naplněna subjektivní stránka žalovaných přečinů. Odvolatelé jsou přesvědčeni, že obhajoba obžalovaného █ nebyla vyvrácena. Zdůrazňují, že se jedná o velmi nestandardní situaci, neboť objektem, který je chráněn trestnými činy jsou zpravidla padělky zboží či jeho napodobeniny. V daném případě není pochyb o tom, že předmětná ALU kola nebyly padělky, ale originálním příslušenstvím ŠKODA AUTO a.s. Navzdory tvrzení soudu I. stupně v odůvodnění napadeného rozsudku, bylo listinnými důkazy, smluvní dokumentací mezi výrobcem JIAN SIN INDUSTRIAL Co, LTD a poškozenou společností ŠKODA AUTO a.s. a zejména výpovědí svědka █ v hlavním líčení dne

4. 10. 2021 prokázáno, že ALU disky byly vyráběny sériově, o čemž poškozená společnost ŠKODA AUTO a.s. dobře věděla, dokonce část ALU disků i odebrala. Poškozená ŠKODA AUTO a.s. za tímto účelem poskytla výrobcí nejen užité vzory, ale i přesné pokyny, jak má být zboží zabaleno a označeno čárovým kódem pro její individuální skladové potřeby. Svědek █ dále uvedl, že žádný z dodaných PDF souborů od společnosti ŠKODA AUTO a.s. výrobce neupravoval a postupoval výhradně dle pokynu obsaženého v balícím předpise od společnosti ŠKODA AUTO a.s. Proto svědek Macháček v hlavním líčení uvedl, že sám nerozumí tomu, proč je v trestním řízení tvrzeno, že ALU disky byly neoprávněně baleny a jednoznačně potvrdil, že ALU disky byly originálním příslušenstvím ŠKODA AUTO a.s. Svědek █ za tímto účelem ztotožnil předmětné ALU disky s jejich nabídkou v oficiální katalogu ŠKODA AUTO a.s., který obžalovaný █ získal v provozovně ŠKODA AUTO a.s. a ve

kterém si mimo jiné ověřil skutečnost, že disky jsou běžně nabízeny na trhu. Soud I. stupně dovozuje naplnění subjektivní stránky u obviněného [REDAKCE] zejména z výpovědi svědka [REDAKCE], který v zastoupení společnosti ROSTA EUROPE GmbH prodal ALU disky společnosti BENET-MB a.s. K výpovědi svědka [REDAKCE] je třeba namítnout, že svědek v přípravném řízení v rámci své svědecké výpovědi, která trvala téměř 2,5 hod, neuvedl žádné skutečnosti, ze kterých by bylo možné dospět k závěru, že obžalovaný [REDAKCE] byl v rozhodné době dostatečně obeznámen s obsahem obchodního vztahu mezi společnostmi ROSTA EUROPE GmbH, která byla dovozce ALU disků, jejich výrobcem JIAN SIN INDUSTRIAL Co, LTD a poškozenou společností ŠKODA AUTO a.s., která vůbec neměla dát souhlas k prodeji ALU disků na českém trhu. Proto soud musel výslech svědka doplnit v hlavním líčení. V hlavním líčení dne 4. 10. 2021 svědek znovu detailně popsal obsah celého smluvního vztahu. Současně potvrdil, že se společností ŠKODA AUTO a.s. vůbec neřešili, jak naloží s ALU disky, které společnost ŠKODA AUTO a.s. nechtěla odebrat. Svědek v hlavním líčení uvedl, že obviněnému [REDAKCE] vysvětlil situaci ohledně proclení kol, dále mu disky prodal k sešrotování za dohodnutou cenu 7 EUR/kus, protože společnost ROSTA EUROPE GmbH nemohla proclít zboží v CR. Ve věci evidentně i podle vyjádření obžalovaného řešili praktické problémy. Mezi svědkem [REDAKCE] a obžalovaným [REDAKCE] nebylo sporu o tom, že ALU disky byly vycelny z celního skladu jako originální příslušenství společnosti ŠKODA AUTO a.s. Navzdory výpovědi obžalovaného, pak svědek [REDAKCE] uvedl, že obžalovanému [REDAKCE] sdělil, že ALU disky nesmí být prodávány. Svá tvrzení podpořil emailem, který poskytl orgánům činným v trestním řízení, ve kterém ale vyjadřuje toliko obavy vůči osobě „šrotáře“, nikoli obžalovanému. V této podstatné skutečnosti se tedy výpovědi svědka [REDAKCE] a obžalovaného [REDAKCE] rozcházejí. Proti výpovědi svědka [REDAKCE] stojí výpověď obžalovaného, který tvrdí, že nebyl srozuměn od svědka [REDAKCE] s tím, že zboží není originální příslušenství, a že jeho prodej by byl zásah do duševního práva vlastnictví společnosti ŠKODA AUTO a.s. Požadavek na zešrotování ALU disků si vykládal tak, že společnost ROSTA EUROPE GmbH nemá odběratele a potřebuje se ALU disků zbavit za minimální marži, aby jí nevznikla vysoká daňová povinnost, případně ALU disky bylo možné daňově odedpat, podrobnosti neznal. Rovněž obviněný [REDAKCE] uvedl, že se blíže nezajímal o důvody, které vedly společnost ROSTA EUROPE GmbH k danému postupu, zda se jednalo o nadvýrobu nebo drobné vady laku pro něho bylo nepodstatné. Požadavek dokladu vyplynula ze vzájemné komunikace se svědkem [REDAKCE], kdy si myslel, že tento doklad potřebuje pro daňové účely, aby minimalizoval škody, když zboží se mu již nevešlo do kontejneru zpět na Taiwan. Chápal, že svědek [REDAKCE] nechtěl, aby zboží bylo prodáváno „šrotářem“, který za tímto účelem nedisponuje žádným oprávněním a nemůže poskytnout zákonnou záruku. Výskyt zrnitosti či drobných vad laku na originálním příslušenství není podle jeho odborného názoru a zkušenosti až zas tak nic neobvyklého. Záleží spíše na tom, zda se zboží dokáže prodat. Osamocená výpověď svědka [REDAKCE] a jeho emaily s obžalovaným nemohou samy o sobě v relevanci dalších zjištěných skutečností a zejména s ohledem na konstantní výpověď obžalovaného [REDAKCE] obstát. V dané věci existuje řada dalších podstatných okolností, které totiž ve své celistvosti mohly mít zásadní vliv na jednání obžalovaného [REDAKCE]. V případě naplnění subjektivní stránky u obžalovaného [REDAKCE] absentují přímé důkazy. Orgány činné v přípravném trestním řízení se od počátku trestního řízení odmítaly zabývat taktéž důkazy ve prospěch obžalovaných, konkrétně skutečnostmi nasvědčující tomu, že ALU disky byly na českém trhu, a i v zahraničí společností ŠKODA AUTO a.s. běžně nabízeny. Orgány činné v přípravném trestním řízení prokazatelně nepostupovaly dle zásady vyjádřené v § 2 odst. 5 tr. řádu, podle které: „V přípravném řízení orgány činné v trestním řízení objasňují způsobem uvedeným v tomto zákoně i bez návrhu stran stejně pečlivě okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch osoby, proti níž se řízení vede.“ Pokud se jedná o nepřímé důkazy, je třeba zdůraznit, že soud může opřít výrok o vině o nepřímé důkazy jen za předpokladu, že tvoří ve svém souhrnu logickou, ničím nenarušenou a uzavřenou soustavu nepřímých důkazů vzájemně se doplňujících a na sebe navazujících (nestačí proto jen jeden nepřímý důkaz), které jsou v takovém příčinném vztahu k dokazované skutečnosti, že z nich možno dovodit jen jediný závěr a současně vyloučit možnost závěru jiného. Nepřímé důkazy by si proto neměly minimálně vzájemně odporovat. Ke stejnému závěru došel i Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 19. 8. 2004, sp. zn. III. US 224/04 ve kterém uvádí, že pokud na jedné straně stojí výpověď svědka, která je částečně podporována dalším nepřímým důkazem, tyto důkazy jsou však v přímém rozporu s výpovědí obžalovaného, jinými slovy jedná se o situaci "tvrzení proti tvrzení",

je soud povinen důkazní postup vyčerpávajícím způsobem popsat a logicky i věcně přesvědčivě odůvodnit, jakým způsobem se s těmito rozpory vypořádal a z jakých důvodů uvěřil jedné z vzájemně protichůdných skutkových verzí, včetně toho, které skutečnosti vzal za prokázané, o které důkazy svá skutková zjištění opřel a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů, zejména pokud si vzájemně odporují. Současně ústavní soud zdůraznil, že jestliže nelze jednoznačně určit, která z variant skutkového stavu odpovídá skutečnosti, je třeba při zachování zásady "in dubio pro reo" zvolit variantu pro obžalovaného nejpříznivější. Jakkoli vysoký stupeň podezření sám o sobě není s to vytvořit zákonný podklad pro odsuzující výrok. Principy odpovědnosti za zavinění a presumpce nevinny nelze izolovat (srov. in NALUS náleze ze dne 13. 5. 1998, sp. zn. IV. ÚS 36/98, či dále rozhodnutí ze dne 7. 2. 2002 vydaném pod sp. zn. IV. US 485/01 nebo rozhodnutí ve věci Barbera, Messseque a Jabardo z roku 1988, A-146). Tyto principy se promítají i do jednotlivých ustanovení trestního řádu (srov. in NALUS náleze ze dne 29. 3. 2000, sp. zn. II. ÚS 441/99) a orgány činné v trestním řízení jsou na úrovní volání jsou úvahy soudu I. stupně o nelogičnosti a vnitřní rozporuplnosti výpovědi obžalovaného [REDAKCE] projevem svévole soudu, jsou v rozporu se zásadou volného hodnocení důkazů a principem in dubio pro reo. Ze skutečnosti, že zboží bylo zakoupeno za cenu šrotu, nelze usuzovat na skutečnost, že obžalovaný si byl vědom, že ALU disky nejsou v hodné k prodeji. K tomuto závěru neexistují žádné důkazy. Naopak svědek [REDAKCE] v rámci své výpovědi nepopíral, že ALU disky objektivně nevykazovaly žádné vady, pro které by nebyly vhodné k prodeji. Podle obhajoby tedy z nízké nákupní ceny, která představovala vyšší marži pro obžalované, rozhodně nelze usuzovat na to, že by obžalovaní jednali s nekalým úmyslem, naopak plnili účel svého podnikání, tedy dosáhnou co nejvyššího provize z prodeje zboží. Pokud tedy obžalovaný [REDAKCE] měl vycházet ze své dlouholeté zkušenosti, bylo to právě ve vztahu k bezpečnosti ALU disků dle stávajících norem, kdy bylo prokázáno, že ALU disky nevykazovaly vady, pro které by k tomuto účelu nemohly být použity. Ve vztahu k právnímu posouzení věci nebylo zjištěno, že by obžalovaný disponoval širším právním povědomím, aby byl schopen bez dalšího posoudit, že přesto, že díly bylo zmíněno v úvodu, v tomto směru se jedná nepochybně o neobvyklou obchodní situaci, ke které by bývalo nedošlo, pokud by si společnost ROSTA EUROPE GmbH a poškozená společnost ŠKODA AUTO a.s. si počínaly s péčí řádného hospodáře tak, že by minimálně smluvně ošetřily řádné vyčlenění a likvidaci ALU disků. V trestním řízení bylo minimálně prokázáno, že společnost ŠKODA AUTO a.s. neučinila nic, aby ochránila práva duševního vlastnictví, nezajímala se osud ALU disků, nepožadovala jejich zničení a dovolila, aby v rozporu s českou právní úpravou společnost ROSTA EUROPE GmbH zboží vylčila na český trh a uskladnila zboží v prostorách společnosti BENET MB a.s., čímž fakticky již došlo k naplnění objektivní stránky přečinu porušení práv k ochranné známce a chráněným průmyslovým vzorům. Společnost ŠKODA AUTO a.s. následně využívá ke sjednání ochrany svých práv ultimativních prostředků trestního práva, přesto, že sama prokazatelně jednala za účelem ochrany svých práv nedbale. S touto podstatnou skutečností, kterou namítali obžalovaní v rámci své obhajoby se soud I. stupně v odůvodnění svého rozsudku odmítl vypořádat. Úvahy soudu o tom, jak zboží mělo být inzerováno, ničeho neprokazují. Jedná o marketingovou strategii obžalovaných, která je dle obhajoby pro posouzení otázky viny soudu zcela irelevantní. Skutečnost, že by se obžalovaný snažil zastříti původ ALU disků, nebyla v trestním řízení vůbec prokázána, uvedené tvrzení soudu stojí zcela osamocené a je v úrovni spekulací, které jsou nepřípustné v trestním řízení. Společnost BENET-MB a.s. žádný prodej ALU disků nikdy zastírala, vše bylo oficiální cestou a k prodeji byl vystaveny odpovídající daňové doklady. Požadavek společnosti ROSTA EUROPE GmbH na sešrotování ALU disků na fakturu podle obhajoby nic neprokazuje. V trestním řízení bylo prokázáno, že obžalovaný Pavel Mařan věděl, že společnost ROSTA EUROPE GmbH neměla odběratele na ALU disky, a proto se je rozhodla sešrotovat, aby minimalizovala škody. Důvody, které jí k tomu vedly, nebyly obžalovanému známy a nebyly pro něho rozhodující. Obžalovaný rozhodně neznal konkrétní důvody, zejména právní posouzení věci, podle kterého nemohly být ALU disky dále prodávány. Ani společnost ROSTA EUROPE GmbH si nebyla dostatečně vědoma, v jakém právním režimu se ALU disky nachází, když dovolila jejich vyčlenění na český trh, čím se sama dopustila trestného činu. Současně z výpovědi pana [REDAKCE] vyplynulo, že se zbožím nakládal způsobem jako by se jednalo o originální příslušenství, které bylo vyrobeno zcela legitimně a se souhlasem majitele ochranné známky a chráněných průmyslových práv. Ve vztahu k obžalovaným bylo prokázáno, že k prodeji ALU disků neexistovala žádná písemná smlouva, ze které by vyplývaly společnosti BENET-MB a.s. jakékoliv povinnosti, resp. sankce při

dalším prodeji zboží. Obavy svědka [REDAKCE] z prodeje zboží ze strany „šrotáře“ vnímal obžalovaný [REDAKCE] tak, že by bylo nesolidní, aby ALU disky, které mohly být předmětem budoucích reklamací, prodávala osoba k tomu neoprávněná. V případě prodeje společností společnost BENET-MB a.s. však byla zákazníkům poskytována plná záruka a garance bezpečnosti zboží. Obžalovaný [REDAKCE] v trestním řízení od počátku nepopíral, že část ALU disků se mu podařilo prodat. Důvody, které ho k tomu vedly, spočívaly částečně v omylu, ke kterému došlo ve skladu, kde byly namísto ALU disků Skoda sešrotovány ALU disky SEAT, čímž společnosti BENET-MB a.s. vznikla ztráta. Pokud soud namítá, že bylo prokázáno, že cca 2 sady již byly prodány dřívě, tak to podle obhajoby nasvědčuje pouze tomu, že si obžalovaný [REDAKCE] nebyl vědom toho, že by prodejem zboží zasahoval do práv duševního vlastnictví společnosti SKODA AUTO a.s. Skutečnost, že ALU disky jsou nabízeny společností SKODA AUTO a.s. měl obžalovaný potvrzeno dle webových stránek dalších dealerů zboží a z oficiálního katalogu ŠKODA AUTO a.s., která obdržel na pobočce této společnosti. Pro posouzení věci soudem je podstatné, že obžalovaný nikdy nepochyboval o oprávněnosti prodeje ALU disků, z jeho výpovědi je patrné, že katalog společnosti ŠKODA AUTO a.s. a vyhledání ALU disků na webu dealerů činil za jiným účelem, a to aby věděl jak má disky necenit. Odvolatelé prokázali, že část ALU disků skutečně zlikvidovali. Skutečnost, že obžalovaný [REDAKCE] dodal protokol o likvidaci části ALU disků svědkovi [REDAKCE], prokazuje jen to, že se mu snažil vyhovět, aby společnost ROSTA EUROPE GmbH mohla zboží vykázat ve své daňové evidenci za nižší cenu a za tímto účelem mělo nezbytnou fotodokumentaci. Společnost BENET-MB a.s. se ničeho špatného nedopustila, neboť z prodaného zboží řádně odvedla daň. Je pravdou, že obžalovaný [REDAKCE] se svědkovi [REDAKCE] nesvěřoval s tím, že se rozhodl část ALU disků prodat, protože to již byla interní záležitost společnosti BENET-MB a.s. Odmítá ale tvrzení soudu, že by tak činil s jakýmkoli nekalým úmyslem. Naopak bylo prokázáno, že jakmile se na něho svědek [REDAKCE] obrátil s dotazem, zda společnost BENET-MB a.s. část disků prodala, tuto skutečnost mu nikdy nezastíral. V tomto duchu si pak počínal i po celé trestní řízení, kdy vždy tvrdil, že si nebyl vědom toho, že ALU disky nebyly schváleny k výrobě společností SKODA AUTO a.s., a rovněž mu nebylo známo, že se uvedené disky nesměly z důvodu ochrany průmyslových práv a ochranné známky společnosti ŠKODA AUTO a.s. na českém trhu prodávat. Z hlediska naplnění subjektivní stránky u obžalovaného [REDAKCE] se soud odmítl vypořádat v rámci odůvodnění napadeného rozsudku s podstatnou částí obhajoby obžalovaných. Obžalovaný od počátku trestního řízení argumentovali, že nevěděli o tom, že ALU disky jako originální příslušenství, z důvodu ochrany duševního vlastnictví společnosti SKODA AUTO a.s., nikdy nebyly uvolněny pro český trh a že jejich prodej v České republice společnost SKODA AUTO a.s. zakázala. Uvedená informace jim nikdy nebyla od společnosti ROSTA EUROPE GmbH poskytnuta. Pokud by se totiž tak skutečně stalo, nikdy by nepřistoupili na to, že vycílili ALU disky na český trh, neboť již toto jednání naplňuje kvalifikovanou skutkovou podstatu trestného činu podle §268 a §269 trestního zákoníku. V hlavním líčení bylo jednoznačně prokázáno, že společnost ROSTA EUROPE GmbH jednala minimálně nedbale, když si nezajistila písemný souhlas společnosti SKODA AUTO a.s. k vyčlenění a likvidaci zboží. Uvedená skutečnost je dle obhajoby zcela zásadní, protože může mít vliv i na motivaci výpovědi svědka [REDAKCE]. Pokud totiž soud dospěl k závěru o vině obžalovaných, měly by orgány činné v trestním řízení postupovat stejně rovněž vůči společnosti ROSTA EUROPE GmbH, která prokazatelně činila kroky s úmyslem uvolnit zboží na český trh, aniž by za tímto účelem disponovala nezbytným oprávněným majitele zákonem chráněné ochranné známky užitého vzoru. V daném případě podle obhajoby není možné „bez důvodných pochybností“ dospět k jednoznačnému závěru o naplnění subjektivní stránky, a tedy i vině obžalovaných. V trestním řízení nebylo prokázáno, že obžalovaný [REDAKCE] musel vědět, že předmětné ALU disky se na českém trhu vůbec neprodávají, že oficiální katalog SKODA AUTO a.s. byl vydán „nedopatřením“ a nabídky dalších dealerů jsou spekulativní. Stejně tak nebylo prokázáno, že by obžalovaný [REDAKCE] jednal nedbale, když technická kvalita ALU disků nebyla v řízení zpochybněna, stejně jako skutečnost, že byly společností SKODA AUTO a.s. nabízeny do velkoobchodního a maloobchodního prodeje. Drobné vady na laku ALU disků mohou představovat důvod k jejich stažení z prodeje, na tomto základě ale není bez dalšího možné dovozovat, že se jedná o nelegální zboží z důvodu ochrany průmyslových práv a zásahu do ochranné známky. To je nesmysl a vadná právní úvaha, která by ve svém důsledku způsobila naprostou právní nejistotu na českém trhu se spotřebním zbožím. S ohledem na výše uvedené proto obžalovaní navrhuji, aby odvolací soud dle § 258 tr. řádu

Shodu s prvopisem potvrzuje Ivana Horová

napadený rozsudek zrušil a ve smyslu § 259 odst. 3 tr. řádu rozhodl sám rozsudkem tak, že obžalovaní se podle § 226 písm. b) tr. řádu zprošťují obžaloby.

Podle § 254 odst. 1 trestního řádu přezkoumal soud druhého stupně odůvodněnost a zákonnost napadeného rozsudku ve výroku o výrocích o vině, výrocích o trestu a náhradě škody, posoudil i procesní správnost postupu soudu prvního stupně a věc posoudil (s výjimkou uloženého trestu propadnutí věci) ve shodě se soudem prvního stupně.

Prvý soud provedl procesně správným způsobem všechny důkazy, které pro své rozhodnutí ve věci potřeboval. Ostatně neúplnost dokazování nebyla odvolateli ani namítána. Provedené důkazy pak podle § 2 odst. 5, 6 tr. řádu hodnotil jednotlivě, i v jejich souhrnu, tak, jak mu ukládá trestní řád. Odůvodnění napadeného rozsudku odpovídá § 125 odst. 1 tr. řádu, jsou zde označeny důkazy, z nichž soud vycházel, je zřejmé, co je obsahem těchto důkazů, jsou zde vyjádřeny úvahy, jejichž prostřednictvím soud prvního stupně k závěrům, jež pečlivě odůvodňuje a popisuje. Soud druhého stupně se zcela ztotožňuje s hodnocením skutkového stavu ze strany prvního stupně, k jeho hodnotícím úvahám nemá, v podstatě co dodat, může na ně zcela odkázat.

Odvolací soud zdůrazňuje, že právo volného hodnocení důkazů je výhradním právem nalézacího soudu a soud druhého stupně do něj může zasahovat pouze výjimečně. To však není tento případ. Úvahám soudu prvního stupně, kterými se řídil při hodnocení důkazů, nelze totiž vytknout žádnou zjevnou nesprávnost či nelogičnost. I když obžalovaní s učiněnými skutkovými závěry zásadně nesouhlasí, mají plnou oporu v provedených a dobře zhodnocených důkazech.

7. Není účelem rozhodnutí odvolacího soudu znovu se zabývat hodnocením důkazů, pokud to již správně učinil okresní soud, nicméně k námitkám obžalovaného lze uvést, že jsou v podstatě jen opakováním a rozvinutím již dříve uplatněné obhajoby, s níž se soud prvního stupně vyčerpávajícím způsobem a naprosto logicky vypořádal. Ani soud druhého stupně nemá žádné pochybnosti o věrohodnosti výpovědi zásadního svědka [REDAKCE], který obhajobu obžalovaného

o tom, že nevěděl, že disky nejsou z důvodu kvalitativních nedostatků určeny k prodeji a uvedení na trh a musí být sešrotovány, v plném rozsahu vyvrátil. Jeho výpověď i soud druhého stupně hodnotí jako naprosto logickou, vysvětlil všechny podrobnosti a důvody transakce s obžalovaným, včetně celního řízení. A zcela zásadní je skutečnost, že jeho výpověď je v souladu s objektivními listinnými důkazy - zejména emailem, který v této souvislosti obžalovanému poslal, ale i s fotodokumentací a doklady, které obžalovaný svědkovi zaslal jako doklad o zničení přesně stejného množství disků, které od jeho společnosti koupil. Jakkoli se obžalovaný [REDAKCE] snaží soud přesvědčit, že e-mail si vyložil tak, že disky nesmí prodat šrotař, zatímco obžalovaná právnická osoba ano, nemůže být v tomto směru úspěšný. Jeho snaha vyznívá v kontextu shora zmiňovaných důkazů až úsměvně, neboť z e-mailu je naprosto zřejmé, že disky se nesmí dostat na trh. Svědka [REDAKCE] evidentně vůbec nenapadlo, že by předmětné disky mohl prodat sám obžalovaný, resp. společnost, kterou zastupoval. Ještě opakovaně obžalovanému zdůrazňoval, aby dohlédl na to, že šrotař nedostane nápad to někde pod rukou prodávat (u šrotaře si evidentně rizika prodeje byl vědom), že by to byl průser, neboť kola nejsou ve výrobě.

8. Jen pro úplnost odvolací soud dodává, že je pro právní posouzení věci naprosto nerozhodné, že v předmětném období byly stejné disky nabízeny v katalogu Skoda auto a.s., neboť obžalovaný velice dobře věděl, že disky, které se mu dostaly do dispozice, nejsou z důvodu nedostatečné kvality z rozhodnutí poškozené společnosti určeny k prodeji. Navíc, jak bylo zjištěno z vyjádření poškozené společnosti, k žádnému faktickému prodeji shodných disků fakticky nedošlo a jejich nabídka byla velmi záhy z katalogu stažena.
9. Nezbyvá než uzavřít, že obhajoba obžalovaného [REDAKCE] se ve světle provedených důkazů skutečně jeví jako osamocená, nevěrohodná, vedená snahou zbavit se trestní odpovědnosti.

Shodu s prvopisem potvrzuje Ivana Horová

10. Správně zjištěnému skutkovému stavu pak první soud přiřadil ve vztahu k oběma odvolatelům 1 přílehlavou právní kvalifikaci, kdy i v tomto směru lze odkázat na podrobné odůvodnění prvním soudem (bod 19, 20), s nímž se soud druhého stupně mohl ztotožnit a bylo by proto nadbytečné argumentaci prvního soudu znovu opakovat. Nad rámec odůvodnění prvního soudu odvolací soud zdůrazňuje, že [REDAKCE] — fyzická osoba - byl v předmětné době členem představenstva právnické osoby BENET - MB a.s., byl tedy osobou popsanou v § 8 odst. 1 písm. a), zákona číslo 418/2011 Sb. Trestnou činnost páchal v rámci předmětu podnikání právnické osoby za účelem získat pro ni neoprávněný majetkový prospěch. Je tedy možno uzavřít, že obžalovaný [REDAKCE] konal za právnickou osobu, jak v rámci její činnosti, tak v jejím zájmu, tedy k jejímu prospěchu, čímž založil podle § 8 odst. 2 písm. a) zákona číslo 418/2011 Sb. její trestní odpovědnost.
11. Pokud jde o výroky o uložených peněžitých trestech, ani v případě fyzické osoby, ani v případě právnické osoby, nelze tyto označit jako nezákonné či nepřiměřeně přísné. Soud I. stupně při stanovení druhu a výměry sankce zvažil všechny okolnosti, které byly pro rozhodnutí o trestu důležité a jsou konkretizovány pod bodem 21. odůvodnění napadeného rozsudku. Pokud první soud uložil obžalovanému [REDAKCE] (který deklaroval čistý měsíční příjem ve výši 50 000 Kč) peněžité trest v celkové výměře 40 000 Kč, skládající se ze 100 denních sazeb po 400 Kč, nelze takový trest označit za nepřiměřeně přísný. Počet denních sazeb první soud správně určil s přihlédnutím k povaze a závažnosti trestných činů a výši denní sazby stanovil se zřetelem k osobním a majetkovým poměrům pachatele.

12. Uložení peněžité sankce obžalované právnické osobě je plně na místě. Finanční sankce je základním typem sankce, která by měla být právnické osobě uložena, obzvláště za předpokladu, že trestná činnost, jež jí je přičítána, souvisí s neoprávněným získáním majetkového prospěchu. Ani výměru peněžitého trestu v celkové výši 100 000 Kč, skládající se ze 100 denních sazeb po 1000 Kč nelze označit za nepřiměřeně přísnou. Vzhledem k majetkovým poměrům právnické osoby je zřejmé, že výši denní sazby mohl první soud směle vyměřit i nad dolní hranici zákonného rozmezí (které činí 1000 Kč - 2 000 000 Kč).
13. Naproti tomu výrok o trestu propadnutí věci, tak jak jej první soud vyslovil, nemohl jako nezákonný obstát. Důvodem je skutečnost, že věci, které první soud propadl dle § 70 odst. 1 tr. zákoníku nejsou bezprostředním výnosem z trestné činnosti, ale nástrojem trestné činnosti, a proto měl být tento druh trestu ukládán dle § 70 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku.
14. Pouze z tohoto důvodu musel být rozsudek soudu prvního stupně zrušen, a to výhradně ve výroku o trestu propadnutí věci, který byl uložen právnické osobě. Odvolací soud sám znovu rozhodl dle § 70 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku o uložení trestu propadnutí věci konkretizovaných ve výroku byly nástrojem nyní posuzované trestné činnosti.
15. K odvolání obou odvolatelů byl přezkoumán i výrok o náhradě škody, kterým byla poškozená společnost odkázána na řízení ve věcech občanskoprávních. Z pohledu odvolacího soudu se jedná o výrok učiněný v souladu se zákonem a ve prospěch obžalovaných. V podrobnostech lze odkázat na bod 22 odůvodnění napadeného rozsudku, s nímž se soud druhého stupně mohl ztotožnit.
16. Vzhledem k tomu, že odvolání obžalovaného ██████████ nebylo v žádném směru shledáno důvodným, bylo dle § 256 tr. řádu zamítnuto.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný. Lze proti němu podat dovolání do 2 měsíců od jeho doručení k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu I. stupně z důvodů uvedených v § 265b) tr. Obžalovaný může podat dovolání pouze prostřednictvím obhájce. Podání obžalovaného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno.

Praha 20. ledna 2022

JUDr. Ladislav Koudelka, Ph.D., v. r.
předseda senátu

